

The Holy See

PAPA PAVAO VI.

INVESTIGABILES DIVITIAS CHRISTI

Apostolsko pismo Pape Pavla VI.

patrijarsima, primasima, nadbiskupima, biskupima i cijelom katoličkom svijetu prigodom dvjestogodišnjice liturgijskog blagdana u čast Presvetog Srca Isusova

NEDOKUČIVO KRISTOVO BOGATSTVO (*Ef 3, 8*), koje je poteklo iz boka Boanskog Spasitelja, kada je sam - umirući na kriju - pomirio s Ocem čitav ljudski rod, toliko je snano osvjetljeno sve jačim štovanjem, koje se u ovo posljednje vrijeme iskazuje Presvetom Isusovu Srcu, da su iz njega urodili preslatki plodovi na korist Crkve.

Uistinu, pošto je premilostivi Spasitelj, kako vele, od svoje ljubljene slubenice Margarite Marije Alacoque - kad joj se ukazivao u mjestu Paray-le-Monial - uporno traio, da svi ljudi javnim molitvama i pobonostima štiju njegovo Presveto Srce, *ranjeno ljubavlju prema nama*, i pruaju zadovoljštinu za uvrede, koje mu se nanose, začudno je, koliko je ta pobonost prema Presvetom Srcu - koja se tu i tamo već obavljala nastojanjem i poticanjem sv. Ivana Eudes - procvala među klerom i kršćanskim narodom, i proširila se gotovo na svim kontinentima zemlje.

Apostolska Stolica okrunila je to opće štovanje kada je Naš Predšasnik Papa Klement XIII, časne uspomene, na smjerni zahtjev poljskog episkopata i rimske Nadbratovštine Presvetog Srca, dne 6. veljače 1765. godine dopustio liturgijski blagdan s Oficijem i Misom u čast Presvetog Srca Isusova i dičnom poljskom narodu i spomenutoj Bratovštini, odobrivši Dekret Svete kongregacije Obreda, izdan 26. siječnja iste godine. (Usp. Pio XII, Lett. enc. *Haurietis aquas*: AAS 48 (1956), p. 341; A. GARDELLINI, *Decreta authentica* S.R.C., T. II, 1856, n. 4324; T. III, n. 4579, 3).

I tako se dogodilo da je svega nakon sedamdeset i pet godina nakon smrti ponizne redovnica iz reda Pohođenja uveden liturgijski blagdan i posebne pobonosti u čast Presvetog Srca Isusova: i

taj blagdan nije prihvatio samo Kralj, Biskupi i vjernici Poljske, ne samo članovi one rimske Nadbratovštine, nego i redovnice toga Reda Pohođenja, cijeli ovaj slavni Rim, Biskupi i Kraljica plemenitog francuskog naroda, poglavari i članovi Drube Isusove i tako se za kratko proširio gotovo u cijeloj Crkvi i u dušama vjernika urodio plodovima divne svetosti.

I zato, nakon navršenog drugog stoljeća od tih događaja, s velikim veseljem doznajemo za velike svečanosti, koje se tu i tamo spremaju u taj spomen, a posebno u biskupiji Autun, u kojoj se nalazi gradić Paray-le-Monial, i naročito u divnom hramu, koji postoji u njemu i kamo se stječu brojne skupine hodočasnika sa svih strana, eleći na taj način počastiti mjesto, gdje su - kako se vjeruje - otkrivene tako divne tajne Presvetog Srca i odatle se proširile diljem čitavog svijeta.

Stoga je Naša elja, i Naša odluka, časna Braćo, Biskupi Boje Crkve i vama povjereni puk, da dostojno proslavite spomen na taj uvedeni blagdan: s jedne strane tumačenjem - na zgodan i prikladan način - *neizmjernog bogatstva ljubavi* Presvetoga Srca, a s druge strane, uvađanjem posebnih pobonosti, kojima će se što više raspaljivati to hvale vrijedno štovanje; tako da svi vjernici, zaneseni novim duhom tom Boanskom Srcu iskazuju duno štovanje, grijehe svake ruke okajavaju sve arčim pobonostima, i prema propisima prave ljubavi, *koja je punina zakona (usp. Rim 13,10)*, usklade čitavi svoj ivot.

Budući da je Presveto Srce Isusovo *arko ognjište ljubavi*, simbol i izrazita slika one vječne ljubavi, kojom je *Bog tako ljubio svijet, da je dao jedinorođenoga svoga Sina (Iv, 3,16)*, uvjereni smo da će te pobonosti uvelike pridonijeti, da do u dubine istraujemo i shvaćamo bogatstvo boanske ljubavi. Isto se tako nadamo, da će svi vjernici u tom crpsti sve veću snagu, da odlučno usklađuju ivot s Evanđeljem, da marno popravljaju svoje vladanje i da zapovijedi boanskog zakona provode u ivot.

elimo prvenstveno, da se Presvetom Srcu Isusovu - čiji je najveći dar Euharistija - iskazuje sve veće štovanje primanjem toga Presvetog Sakramenta. Naime, u euharistijskoj rtvi rtvuje se i blaguje onaj isti naš Spasitelj, *koji uvijek ivi da posreduje za nas (Hebr 7,25)* i čije je Srce probodeno vojničkim kopljem i iz čijeg je Srca potekla predragocjena Krv zajedno s vodom na čitav ljudski rod. Osim toga, u tom predivnom Vrhuncu i kao središtu svih sakramenata, "kušamo, na njenom izvoru, svu slatkoću one preslatke ljubavi, koju je Krist pokazao u svojoj Muci i ponavljamo uspomenu na nju" (Sv. Toma Akvinski *Opusc. 57*). Stoga je bezuvjetno potrebno, da se posluimo riječima sv. Ivana Damaščanskoga - "da pristupimo k njemu...da vatra naše elje, primivši ar ugljena, spri naše grijehe i obasja srca, i da se tako izmjenom Boanske vatre raspalimo i postanemo slični Bogu" (Sv. Ivan Damaščanski, *De fide orthod., 4, 13: PG. 94, 1150*).

To nam se, eto, čini najzgodnijim načinom, da se štovanje Presvetog Srca, koje je kod nekih - sa alošću to velimo - ponešto popustilo, sve više oivi, i da tu pobonost i štovanje svi smatraju izvrsnim i okušanim oblikom prave pobonosti, koja se u ovo naše vrijeme, naročito prema propisima II. Vatikanskog sabora, trai prema Isusu Kristu, *kralju i središtu sviju srdaca, koji je glava tijela Crkve... početak, prvorođenac od mrtvih, da u svemu bude prvi (Kol 1,18)*.

A budući da Sveti Sabor toplo preporuča "pobone vjebe kršćanskoga puka, osobito ako se vrše po naredbi Apostolske Stolice" (II. Vatikanski Sabor, *Konstitucija o sv. Bogoslužju*, br. 13), čini se da ovu pobonost treba više naglašavati od ostalih, jer se sva, kako spomenusmo, sastoji u klanjanju i u pruanju zadovoljštine Isusu Kristu, i usko je povezana s Presvetim Otajstvom Euharistije, *po kojem se, kao i po ostalim činima svete Liturgije, postizava ono Kristovo posvećenje ljudi i slavljenje Boga, prema kojem se, kao prema svojoj svrsi, stječu sva druga djela Crkve* (II. Vatikanski Sabor, *Konstitucija o sv. Bogoslužju*, br. 10).

eleći dakle vruće, da spomenute proslave što više pridonesu trajnom napretku kršćanskog ivota, molimo od Boanskog Otkupitelja obilje milosti za vas, a kao svjedočanstvo Naše ljubavi podjeljujemo Apostolski Blagoslov vama, Časna Braćo, svim svećenicima, redovničkim zajednicama, i vjernicima, koji su povjereni vašoj brizi.

Dano u Rimu, kod Bazilike svetoga Petra, 6. veljače 1965., druge godine Našega Pontifikata.

Papa Pavao VI.